

regler i medfør af den øvrige levnedsmiddellovgivning.

De regler, som ministeren for forureningsbekæmpelse fastsætter om de i stk. 5, nr. 1—6, nævnte forhold vil dog altid have fortrin. Landbrugs- og fiskeriministrene vil i medfør af stk. 6 have en vidtgående adgang til at træffe særlige bestemmelser om de varer, som hidrører fra virksomheder, der i medfør af særlovene er autoriseret til eksport, når varerne ikke afsættes til forbrug her i landet.

Da det er ønskeligt, at bestemmelserne om tilsætningsstoffer i overensstemmelse med praksis i andre lande holdes samlet i eet regelsæt, er det i stk. 4 foreslået, at disse bestemmelser kun skal kunne fastsættes af ministeren for forureningsbekæmpelse ved bekendtgørelse i medfør af levnedsmiddelloven. Dette er ikke til hinder for, at landbrugs- og fiskeriministrene i medfør af autorisationsvilkår træffer særlige bestemmelser for de autoriserede virksomheders produktion i øvrigt, forudsat at de almindelige regler om tilsætningsstoffer respekteres. Det kan være praktisk, at man i bekendtgørelser om særlige produktioner tillige oplyser, hvilke regler om brug af tilsætningsstoffer, der gælder for den særlige produktion.

§ 7 må ses i sammenhæng med bestemmelsen i lovforslagets § 11, der, som tilfældet er efter den gældende levnedsmiddellov, pålægger ministeren for forureningsbekæmpelse at forhandle med de øvrige interesserede ministre og erhvervs- og forbrugersorganisationer, forinden der udfærdiges bestemmelser i medfør af loven.

Til § 8.

Den foreslåede bestemmelse tilsigter at skabe klarhed om, i hvilket omfang dansk lovgivning skal følges for levnedsmidler til eksport. For de klassiske eksportvarer, der i stor udstrækning er relativt ubehandlede varer, er der gennem bestemmelser, fastsat af landbrugsministeren eller fiskeriministeren i henhold til de særlige loves eksportregler, normalt draget omsorg for, at varerne opfylder sædvanlige normer på verdensmarkedet eller i særlige tilfælde er tilpasset specialregler i modtagerlandet. Reglerne om eksport af disse varer skal som hidtil udfærdiges af henholdsvis landbrugsministeren og fiskeriministeren, jfr. forslaget § 7, stk. 6.

For de vareområder, der ikke er reguleret ved de foranvænte særlige love, har det ofte været antaget, at producenterne var frit stillet i tilfælde af eksport, således at særlige bestemmelser efter dansk lovgivning ikke nødvendigvis skulle følges. Derimod har producenterne selv sagt i stor udstrækning måttet bøje sig for særlige regler i modtagerlandet eller

for særlige ønsker fra handelspartneren i modtagerlandet.

Den foreslåede bestemmelse tilsigter, at varer til eksport stadig skal kunne fremstilles efter eventuelt særligt gældende regler i modtagerlandet. Derimod vil det næppe være rimeligt, at danske varer uden nogen form for regulering skal kunne eksporteres til lande, der eventuelt ikke har haft mulighed for at fastsætte særlige regler eller ikke har mulighed for at føre nogen kontrol med varerne. Regelen har betydning, bl.a. fordi en del oversøiske lande forlanger særlige eksportcertifikater. Sådanne officielle eksportcertifikater vil myndighederne vanskeligt kunne påtage sig ansvaret for at udstede for varer, der eksporteres her fra landet, når disse hverken opfylder de almindelige danske regler eller specielle, kendte regler i modtagerlandet.

Til § 9.

Bestemmelserne svarer til § 10 i den gældende lov og tilsigter i forbrugersens interesse, at der stilles ensartede krav til alle levnedsmidler, uanset deres oprindelse, der forhandles her i landet.

Til § 10.

Den i § 10, stk. 1, foreslåede bestemmelse svarer til § 11, stk. 1, i den nugældende lov.

Forbilledet til bestemmelsen i stk. 2 findes i § 11, stk. 2, i den nugældende lov, men reglen er nu udformet på den måde, at lovens bestemmelser i princippet skal være opfyldt for levnedsmidler, der anvendes til forsyning af danske skibe. Der synes ikke at være grund til at acceptere en ringere beskyttelse for skibsbesætninger eller passagerer på danske skibe end for befolkningen i øvrigt. Bestemmelsen vedrører ikke mulige afgiftsfritagelser, som eventuelt har hjemmel i afgiftslovgivningen.

Bestemmelsen i stk. 3 er ret selvfølgelig, men man har fundet det rimeligt at medtage en sådan bestemmelse, som det er sket i den svenske lov. I § 34, stk. 2, er foretaget en afgrænsning over for mindre pensionater og virksomhedskantiner, idet en godkendelse af sådanne kun kræves, hvis der er flere end 12 faste spisegæster. Lovens bestemmelser vil finde anvendelse på virksomheder (diner transportable o.l.), hvorfra levnedsmidler leveres til private husholdninger, og på servering også for sluttede selskaber i restauranter og selskabslokaler.

Tobak kan i almindelighed ikke anses for et levnedsmiddel, selvom skråtobak ligesom tyggegummi delvis bliver fortæret under nydelsen, og det er fundet rigtigst at fastslå, at tobak i det hele falder uden for lovens område, jfr. bemærkningerne til § 1. Dette stemmer med den svenske lov og med opfat-